

ת"פ 50540/10/15 - מדינת ישראל, באמצעות - משטרת ישראל תביעות רמלה נגד ע, נ, נ, ס פ נ

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 50540-10-15 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' נ ואח'
בפני כבוד השופט הישם אבו שחאדה

המאשימה מדינת ישראל באמצעות - משטרת ישראל
תביעות רמלה
ע"י עוה"ד מאור לונדנר
נגד
הנאשמים 1. ע נ
2. נ נ
3. ס פ נ
כולם ע"י עוה"ד דן גרינברג

הכרעת דין

א. כתב האישום

1. כתב האישום כולל ארבעה אישומים שעניינם עבירות אלימות בין בני משפחה שונים על רקע סכסוך עסקי על בעלות וחזקה של מוסך המצוי בתחומי העיר רמלה (להלן: **המוסך**). על מנת להקל על הקורא, מן הראוי להבהיר את זהות בני המשפחה השונים שרלוונטיים להכרעת הדין. מטבע הדברים, סוגיית הקרבה המשפחתית בין הדמויות השונות איננה במחלוקת ועלתה בבירור מתוך מכלול הראיות שהוצגו על ידי הצדדים.
2. נאשם 2, נ נ (להלן: **נ הסבא**) הוא אביהם של י נ (להלן: **י**), בת בשם ת (להלן: **ת**) ושל הנאשם 1, ע נ (להלן: **ע**). הנאשמת 3, ס פ נ, היא אשתו של ע (להלן: **ס**). לנ הסבא יש, בין השאר, שני נכדים בגירים מילדיה. הראשון הוא נ נ (להלן: **נ הנכד**) שהוא בנו של י. השני הוא א ש (להלן: **א**) שהוא בנה של ת. כמו כן, בתו של י נשואה לאדם בשם י ג ל (להלן: **י**).
3. על כן, הנאשמים בתיק הם נ הסבא, בנו ע נ, אשתו של ע. בעת שימוש בביטוי "**הנאשמים**" בהמשך הכרעת הדין, הכוונה תהיה לכל שלושת הנאשמים יחדיו. המתלוננים הם י, נ הנכד, א וי. בעת שימוש בביטוי "**המתלוננים**" הכוונה היא לכל ארבעת המתלוננים שציינתי.

1.א. האישום הראשון נגד ע

4. באישום הראשון, יוחסה לע עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**). על פי עובדות האישום הראשון, ביום 28.2.14, בשעה 11:45, במוסך, איים ע על י בכך שהרים מרצפת המוסך פטיש השוקל 5 ק"ג, הניפו לעבר י וזאת תוך שהוא צועק לעברו: "מי אתה בכלל?".

2.א. האישום השני נגד ע, נ הסבא וס

5. על פי עובדות האישום השני, ביום 2.3.14, בשעה 09:30 או בסמוך לכך, במוסך, איים ע על א, נ הנכד ועל י באומרו שישלח אותם לבית קברות ושיירצח אותם. בהמשך, תקף ע את א בכך שהיכה בידו וכתוצאה מכך נפל הטלפון הנייד אשר החזיק בידו.

6. בהמשך, נ הסבא תקף את נ הנכד וגם את י בכך שהיכה אותם בגופם באמצעות מקל הליכה וכן היכה את א במקל ההליכה שהיה ברשותו בראשו ובצלעותיו. בתגובה, הדף א את נ הסבא ואשר נפל כתוצאה מההדיפה.

7. ס איימה על א, נ הנכד וי באומרה שתירצח אותם ושתביא להם אנשים וכן תקפה את י בכך שהשליכה לעברו טלפון נייד שפגע בפלג גופו העליון.

8. כתוצאה ממעשיו של נ הסבא, נגרמו לא חבלות בדמות שפשוף אדום באזור הצלעות. כתוצאה ממעשיו של נ הסבא, נגרמה לנ הנכד חבלה בדמות חתך בזרת וכן נגרמו לי חבלות בדמות נפיחות במרפק שמאל, שפשוף אדום בגב ושטף דם בברך שמאל.

9. לאור האמור בעובדות האישום השני, לע יוחסו העבירות הבאות: איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין ותקיפת סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין. כמו כן, לנ הסבא יוחסה עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין. לס יוחסו העבירות הבאות: תקיפת סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין ואיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

3.א. האישום השלישי נגד ע

10. על פי עובדות האישום השלישי, ביום 24.6.14, בשעה 14:30 או בסמוך לכך, במוסך, במהלך ויכוח, תקף ע את י בכך שהיכה אותו באגרופים בבטנו ובפניו והפילו ארצה. כתוצאה ממעשיו של ע, נגרמו לי חבלות בדמות אודם בפנים וכן רגישות בבית החזה ובצלעות שמאל.

11. לאור האמור בעובדות האישום השלישי, יוחסה לע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין.

4.א. האישום הרביעי נגד ע

12. על פי עובדות האישום הרביעי, ביום 26.3.15, בשעה 12:00 או בסמוך לכך, במוסך, במהלך ויכוח, תקף ע את נ הנכד בכך שדחף אותו מספר פעמים. בהמשך, ניסה י להפריד בין הניצים וע תקף את י בכך שדחף אותו.

13. בהמשך, עת הובאו ע, נ הנכד וי לתחנת המשטרה ברמלה, פנה אליהם ע מספר פעמים, וזאת בניגוד להנחיותיו של השוטר אליאור נזרי, וניסה לשכנעם לבטל את התלונה כנגדו.

14. על כן, באישום הרביעי, יוחסו לע העבירות הבאות: שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין ותקיפת סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

ב. דחיית הטענה של הנאשמים לקיום הסייגים להגנה על רכוש

15. הנאשמים טענו כי המוסך שייך לנ הסבא ושע וס החזיקו בו באישורו ושהאירועים מושא ארבעת האישומים התרחשו על רקע ניסיונם לסלק את ידם של המתלוננים מהמוסך ושהיו כולם בגדר מסיגי גבול במוסך. לטענת הנאשמים, הם לא נקטו באלימות כלפי המתלוננים, ואם נקטו, הדבר נעשה על רקע רצונם להגן על זכות הבעלות וזכות החזקה על המוסך, ששייכות להם, כנגד המתלוננים מסיגי הגבול במוסך, ומכאן חוקיות מעשיהם של הנאשמים כלפי המתלוננים בכל ארבעת האישומים.

16. נזכיר כאן את הוראות סעיף 18 לחוק המקרקעין, התשכ"ט-1969 (להלן: **חוק המקרקעין**) ואשר מורה כדלקמן:

18. (א) המחזיק במקרקעין כדין, רשאי להשתמש בכח במידה

סבירה כדי למנוע הסגת גבולו או שלילת שליטתו בהם שלא כדין.

(ב) תפס אדם את המקרקעין שלא כדין, רשאי המחזיק בהם כדין, תוך 30 ימים מיום התפיסה, להשתמש בכוח במידה סבירה כדי להוציאו מהם.

17. בנוסף, נזכיר גם את סעיף 34 לחוק העונשין שמגדיר את הסייג של "**הגנה עצמית**" ואשר לפיו לא

ישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מידי כדי להדוף תקיפה שלא כדין שנשקפה ממנה סכנה מוחשית של פגיעה, בין השאר, ברכוש, שלו או של זולתו. בנוסף, נזכיר גם את סייג "הצורך" לפי סעיף 34 לא לחוק העונשין ואשר לפיו לא ישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מידי להצלת, בין השאר, רכוש, שלו או של זולתו, מסכנה מוחשית של פגיעה חמורה. וכמובן גם, נזכיר את הסייג של "הגנת בית מגורים, בית עסק ומשק חקלאי מגודר" לפי סעיף 134 לחוק העונשין ואשר לפיו לא ישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מידי כדי להדוף מי שמתפרץ או נכנס לבית המגורים, בית העסק או המשק החקלאי המגודר, שלו או של זולתו, בכוונה לבצע עבירה. כל הסייגים שצוינו לעיל יכוננו למען הקיצור "הסייגים להגנה על רכוש".

18. כידוע, הנטל להוכיח שמתקיים סייג כלשהו הפוטר נאשם מאחריות פלילית, רובץ לעולם לפתחו של הנאשם שמעלה את הטענה לקיום הסייג. ולענייננו, על הנאשמים רובץ הנטל להוכיח שהם הבעלים והמחזיקים הבלעדיים של המוסך ובעוד שהמתלוננים הם בגדר מסיגי גבול שמותר לסלק את ידם מהמוסך תוך שימוש בכוח סביר.

19. במהלך שמיעת הראיות, הנאשמים והמתלוננים ציינו כי התנהל הליך אזרחי בבית המשפט השלום בראשון לציון בין הנאשמים למתלוננים לגבי שאלת הבעלות והחזקה על המוסך. דא עקא, הנאשמים לא הציגו בפני בית המשפט בהליך הפלילי הנוכחי, החלטה או פסק דין של ההליך האזרחי. למעשה, הנאשמים לא הציגו כל מסמך שמוכיח את בעלותם או את ההחזקה הבלעדית שלהם על המוסך.

20. מכל מקום, לפי הראיות שהובאו בפני במסגרת ההליך הפלילי, אין מחלוקת בין הנאשמים למתלוננים שנ הסבא רכש עוד בשנות השבעים של המאה הקודמת את הבעלות על המוסך. כמו כן, אין מחלוקת שנערך הסכם בין נ הסבא ובין י לפיו נ הסבא העביר את הבעלות על שליש משטח המוסך לטובתו של י. הצדדים חלוקים לעניין השאלה האם העברת השליש לי נעשתה בעסקת מתנה, כפי שטען נ הסבא, או תמורת תשלום בכסף, כפי שטען י. בין כה ובין כה, העובדה שי קיבל מנ הסבא את הבעלות על שליש משטח המוסך, איננה במחלוקת (ראו בעניין זה עדותו של י, פרוט' מיום 21.3.17 עמ' 88 ש' 10-18 וכן עדותו של נ הסבא, פרוט' מיום 24.4.18, עמ' 160 ש' 16 - עמ' 161 ש' 7).

21. דא עקא, הנאשמים לא הביאו, ולו בדל ראיה, על מנת להסביר לבית המשפט האם העברת הזכויות של שליש משטח המוסך מנ הסבא לי, הייתה בדרך של חלוקה בעין של המוסך, או שמא מדובר בבעלות בשיתוף.

22. אם מדובר בחלוקה בעין, היה על הנאשמים להציג בפני בית המשפט את העתק ההסכם שנערך בין נ הסבא ובין י בצירוף התשריט המוסכם שנערך על ידי מודד מוסמך ובו מסומנים גבולותיו של כל אחד מהם, וכן גם את פסק הדין של בית משפט העורך פירוק שיתוף במוסך ומחלק את החלקה שעליה עומד המוסך לשתי חלקות נפרדות וגם את נסח הרישום מלשכת רישום מקרקעין שבו הוגדרו הזכויות בעין של כל אחד מהם במוסך (ראו הוראות סעיפים 37 עד 45 לחוק המקרקעין).

23. לעומת זאת, אם מדובר בבעלות בשיתוף, אזי, לכל אחד מהם, נ הסבא וי, יש בעלות על חלק בלתי מסוים בכל שטח המוסך ולכן כל אחד מהם רשאי לעשות שימוש סביר בכל שטח המוסך כל עוד הוא לא מונע מהאחר שימוש כזה (ראו הוראות סעיפים 13, 27, 30 ו-31 לחוק המקרקעין).
24. מאחר והנאשמים לא הביאו בפני בית המשפט ראיה כלשהי שנערך פירוק שיתוף במקרקעין בין נ הסבא ובין י, היינו לא הוכיחו שהייתה ביניהם חלוקה בעין של המוסך לפי הוראות הדין, אזי, אין מנוס מהמסקנה שמדובר בבעלות בשיתוף. נזכיר גם את הוראת סעיף 13 לחוק המקרקעין לפיו הכלל הוא שאין תוקף לעסקה בחלק מסוים במקרקעין, והכל כשאין בחוק הוראה אחרת. ההוראה האחרת היא החלק בחוק המקרקעין שמתייחס לפירוק שיתוף במקרקעין לפי צו בית משפט.
25. על כן, מאחר ומדובר בבעלות בשיתוף, אף אחד מהצדדים לא יכול להעלות טענה כלפי האחר שיש לו זכות לעשות שימוש בכוח סביר להדיפתו מהמוסך. לא נ הסבא (כולל ע וס שהחזיקו במוסך ברשות ממנו) וגם לא י (כולל נ הנכד, א וי שטענו לזכות חזקה במוסך ברשות ממנו). בפועל, לא הנאשמים ולא המתלוננים הם מסיגי גבול במוסך.
26. לימים, כפי שעוד יובהר בהרחבה בהמשך, הוקמה חומה שפיצלה את המוסך לשני חלקים, כך שי עבד במוסך נפרד משלו וע עבד במוסך משלו על פי רשות מנ הסבא. חומה זו נהרסה, לאחר מכן נבנתה מחדש במיקום אחר ושוב נהרסה, וכך נולדו הסכסוכים שהובילו לאירועים מושא ארבעת האישומים.
27. עם זאת, יוזכר, בהעדר חלוקה בעין של המוסך בדרך של פירוק שיתוף, מדובר בבעלות בשיתוף ולכן אין משמעות משפטית לחומות שנבנו ונהרסו. כמו כן, אין גם משמעות לטענות החוזרות של המתלוננים ושל הנאשמים, כפי שעלו במהלך שמיעת הראיות, שאירוע כלשהו בכל ארבעת האישומים התרחש בחלק "שלנו" במוסך ולא בחלק "שלהם". בפועל, כל שטח המוסך הוא של נ הסבא וגם של י. על כן, כל מי שהחזיק במוסך באישור מי מהם, כגון ע וס מטעם נ הסבא מצד אחד, או נ הנכד, א וי מטעם י מצד שני, הוא מחזיק כדין.
28. בנסיבות אלה, שבהן לא הוכח על ידי הנאשמים שהמתלוננים הם בגדר מסיגי גבול במוסך, הטענה של הנאשמים שפעלו בכל אחד מארבעת האישומים מכוח אחד הסייגים של **רכוש** (הגנה על רכושם מכוח הגנה עצמית, או מכוח הגנת הצידוק או מכוח הגנת בית מגורים, בית עסק ומשק חקלאי) היא חסרת יסוד ולכן נדחית. בכל מקרה, אין מניעה שכל אחד מהנאשמים יעלה טענה של "הגנה עצמית" בשל הגנה על **גוף** (שלו או של אחר הקרוב אליו) והשאלה האם חלה ההגנה האמורה, או לא, תדון בנפרד בכל אישום ואישום.

ג. האישום הראשון נגד ע

ג.

דברי רקע: בניית חומה, הריסתה ובניית אחרת במקומה

1.ג

29. אין מחלוקת בין העדים השונים שהעידו במשפט, הן מטעם המאשימה והן מטעם ההגנה, לגבי העובדות שלהלן:

א. בעבר, המוסך פעל כמוסך אחד. לימים, המוסך פוצל לשני מוסכים נפרדים עם שתי כניסות נפרדות כאשר חומה מאבן מפרידה ביניהם (להלן: **החומה הראשונה**). בחלק אחד פעל מוסד בניהולו של י' ובחלק האחר פעל מוסך בניהולו של ע. כתוצאה מחלוקה זו, המוסך של י' השתרע על שני שליש משטח המוסך והמוסך של ע על השליש הנותר.

ב. לימים, המוסך שבניהולו של י' שנוהל כחברה בע"מ נקלע לקשיים כלכליים, דבר שהוביל למינוי כונס נכסים על החברה ולנקיטה בהליכי פשיטת רגל כנגדה. בעקבות זאת, המוסך שבניהולו של י' הפסיק את פעילותו בעוד שהמוסך בניהולו של ע המשיך לפעול.

ג. לאחר שהמוסך של י' הפסיק את פעילותו, נ הסבא וע הרסו את החומה הראשונה מאבן והקימו חומה חדשה במקומה מעמודי ברזל ומלוחות של פח (להלן: **החומה השנייה**). לפי החלוקה החדשה, המוסך של ע חלש על שני שליש משטח המוסך והמוסך של י' חלש רק על שליש משטחו. ההריסה של החומה הראשונה ובניית החומה השנייה במקומה נעשו על ידי ע ועל ידי נ הסבא, ללא תיאום עם י' ובניגוד לרצונו.

ד. בלילה שבין 27.02.14 ו-28.02.14, החומה השנייה נהרסה על ידי אלמונים.

30. הממצאים שבעובדה שצוינו לעיל עולים מתוך ההצלבה של כל הראיות שלהלן: עדותו של ע בפרוט' מיום 20.02.18 עמ' 139 ש' 6 עד עמ' 140 ש' 15 וכן מאמרת החוץ של ע, ת/ש' 69-81; מעדותו של י' בפרוט' מיום 21.03.17, עמ' 88 ש' 12-26; וכן מעדותו של נ הסבא בפרוט' מיום 24.04.18 עמ' 160 ש' 17- עמ' 162 ש' 14; וכן מתוך פרוטוקול בית המשפט המחוזי במחוז מרכז מיום 25.03.14 שנוגע להליך כינוס הנכסים שנעשה נגד המוסך שהיה בניהולו של י'.

31. כפי שכבר צוין בפרק הקודם, החומה הראשונה לא שימשה כגבול חוקי שעורך חלוקה בעין בין המוסך שבניהולו של י' לבין המוסך שבניהולו של ע. יתר על כן, מעדותו של נ הסבא גם עלה שהחומה הראשונה שהוקמה בעבר בהסכמה בינו ובין י', הוקמה מבלי שנערך הסכם בכתב ביניהם שמסדיר את היחסים ביניהם בעקבות הקמת החומה (פרוט' מיום 24.04.18, עמ' 161 ש' 3-8).

32. יתר על כן, זזה העיקר, הריסת החומה הראשונה והקמת החומה השנייה במקומה על ידי נ הסבא וע

באופן חד-צדדי וללא תיאום עם י, מהווה עשיית דין עצמי על ידם, ומכאן חוסר החוקיות במעשים אלו. כידוע, המשפט סולד מעשיית דין עצמי במקרקעין ומדובר בהליך חריג ששמור למקרים חריגים ודרך המלך היא פנייה לערכאות שיפוטיות.

33. כאמור, החומה השנייה נהרסה על ידי אלמונים. ע ונ הסבא העלו השערה שהדבר נעשה על ידי המתלוננים, או מי מטעמם ואף הוגשה תלונה על כך במשטרה (ראו עדותו של נ הסבא בפרוט' מיום 24.04.18 עמ' 140 ש' 21-28). במסגרת ההליך שבפניי, אינני דן בשאלה אם ההשערה האמורה היא נכונה, או לא. כמו כן, בין אם ההשערה היא נכונה, ובין אם לא, הדבר לא משפיע כהוא זה על שאלת האחריות של הנאשמים למעשי האלימות מושא ארבעת האישומים.

2.ג. האירוע מיום 28.02.14

34. ביום 28.02.14, שלושת הנאשמים הגיעו למוסך והבחינו בחומה השנייה הרוסה ולכן ע עדכן את המשטרה (ראו דוחות הפעולה נ/9 ו-נ/8). בהמשך, הגיעו למוסך י, נ הנכד וי. הצדדים חלוקים לגבי השאלה אם א הגיע למוסך באותו היום או לא.

35. ע וס העידו בבית המשפט שא אכן הגיע למוסך ביום 28.02.14 יחד עם שאר המתלוננים (ראו עדותו של ע בפרוט' מיום 20.02.18, עמ' 141 ש' 4-6 וכן עדותה של ס בפרוט' מיום 24.04.18 עמ' 169 ש' 26-28 וכן מזכרו של השוטר קובי אלדבח ת/7).

36. לעומת זאת, א טען שבאותו היום כלל לא הגיע למוסך. עדותו בנקודה זו לפיה לא היה נוכח באירוע מושא האישום הראשון נתמכת גם בעדותו של נ הנכד (פרוט' מיום 02.10.17 עמ' 124 ש' 12-14 וכן פרוט' מיום 14.03.17, עמ' 45 ש' 28). מאחר ובאישום הראשון מושא האישום הוא י ולא א, וממילא א לא יכול למסור גרסה כלשהי לגבי השתלשלות הדברים באותו היום מאחר ולטענתו לא היה נוכח במוסך, אינני מוצא צורך להכריע בשאלה אם א היה במקום או לא, בשל חוסר רלבנטיות.

37. י העיד כדלקמן לגבי האירוע מושא האישום הראשון: ביום 28.02.14, י הגיע למוסך יחד עם נ הנכד וי; ע החל לקלל אותו ולאיים עליו ובהמשך ע הרים פטיש והניף אותו לעברו של י; שוטרים הגיעו למוסך וראו את ע מניף את הפטיש לעברו של י והורו לו לעצור ולכן ע הוריד את הפטיש; לטענת י הוא, נ הנכד וי לא תקפו את ע וגם לא איימו עליו (פרוט' מיום 21.03.17 עמ' 89 ש' 1-12).

38. לעומת זאת, ע העיד כדלקמן: י, נ הנכד, י וא נכנסו לחלק במוסך שבניהולו, קיללו אותו ואיימו עליו שלא ייכנס לחלק במוסך שבניהולם; בהיותם במרחק 20 מטר ממנו הוא הרים פטיש כהגנה עצמית מאחר וחשש שיתקפו אותו, אך בכל מקרה לא הניף אותו כלפי מעלה (פרוט' מיום 20.02.18, עמ' 41 ש' 8-18, וכן ראו דבריו של ע בדו"ח העיכוב שלו על ידי המשטרה, נ/11).

39. למעשה, ע לא חלק על כך שהרים פטיש, אך טען שלא הניף אותו לעברו של י באופן מאיים. במחלוקת זו, הנני מעדיף את גרסתו של י על פני גרסתו של ע מאחר ועדותו של י נתמכת בארבעה חיזוקים, כדלקמן:

א. חיזוק ראשון, מעדותו של השוטר: השוטר יואב לוזון העיד שעם הגעתו למוסך ראה את ע מניף את הפטיש לעברו של י ולכן צעק לו "עצור משטרה" ורק לאחר מכן ע זרק את הפטיש לכוון הרצפה (פרוט' מיום 08.03.17, עמ' 18 ש' 21-24).

ב. חיזוק שני, מעדותו של פקח בשיטור העירוני: ג'ריס אמסיס, פקח בשיטור העירוני, העיד שראה את ע מרים את הפטיש לכיוונו של י ורק לאחר שצעקו לעברו "עצור משטרה", ע זרק את הפטיש לרצפה (פרוט' מיום 08.03.17, עמ' 22 ש' 20-32).

ג. חיזוק שלישי, מעדותו של י: י מסר גרסה דומה לזו שנמסרה על ידי י, לפיה ע הניף פטיש השוקל 5 ק"ג כלפי מעלה על מנת לתקוף באמצעותו את י ואילולא הגיעו השוטרים למקום, ע לא היה מניח את הפטיש והאירוע היה נגמר באסון (פרוט' מיום 14.03.17, עמ' 69 ש' 6-11). כמו כן, לפי עדותו של י, המרחק בין ע וי בעת שהונף הפטיש כלפי מעלה היה פחות משני מטר (פרוט' מיום 14.03.17, עמ' 77 ש' 9-11).

ד. חיזוק רביעי, מעדותו של נ הנכד: נ הנכד העיד שבעת שהגיע למוסך יחד עם י, ע הניף פטיש כלפי מעלה ואיים עליהם שירצח אותם (פרוט' מיום 02.10.17, עמ' 117 ש' 1-7, עמ' 127 ש' 2-3).

40. סיבה נוספת להעדפת עדותו של י על פני עדותו של ע היא שלא ניתן לתמוך את עדותו של ע לפיה לא הניף את הפטיש כלפי מעלה בצורה מאיימת לעברו של י, באף ראייה שהיא חיצונית לעדותו. ואבהיר:

א. לא מעדותו של נ הסבא: ע העיד בבית המשפט שבעת שי הגיע למוסך, היו נוכחים במוסך רק הוא וס (פרוט' מיום 20.02.18, עמ' 141 ש' 3-4). לעומת זאת, באמרת החוץ שלו במשטרה ע טען שנ הסבא כן היה נוכח במוסך בעת שהגיע י ובעת שנ הסבא ראה את מעשיו של י ושל אלה שבאו עמו, נ הסבא ישב בצד והחל לבכות (ת/6 ש' 46). בפועל, נ הסבא לא מסר גרסה כלשהי לגבי האירוע מושא האישום הראשון ורק טען שבעת שמצא את החומה השנייה הרוסה הלך לתחנת המשטרה להגשת תלונה (פרוט' מיום 24.04.18, עמ' 162 ש' 11-14). במילים אחרות, אם נ הסבא אכן היה נוכח, היה עליו למסור גרסה בעניין. ואם לא היה נוכח, הדבר מעיב על אמינות גרסתו של ע לגבי האירוע מושא האישום הראשון.

ב. לא מעדותו של ס: ס העידה בבית המשפט שבעת שי הגיע, נ הסבא היה נוכח במקום (פרוט' מיום 20.02.18, עמ' 141 ש' 3-4).

מיום 24.04.18 עמ' 169, ש' 27), דבר שלא מתיישב עם עדותו של ע בבית המשפט וגם לא עם עדותו של נ הסבא שבבוקר בעת שגילה שהחומה נהרסה עזב את המוסך והלך למשטרה. יתר על כן, לטענתה של ס, י, נ הנכד, י וא החלו לקלל ולאיים ובעקבות זאת במרחק 20 מטר מהם, ע הרים פטיש להגנה עצמית (פרוט' מיום 24.04.18 עמ' 170 ש' 11-1). עם זאת, היא נתבקשה על ידי המשטרה להגיע לתחנה לצורך גביית הודעה ממנה לגבי האירוע מושא האישום הראשון והיא סירבה להגיע (ראו מזכר של השוטר קובי אלדבא, ת/7). יוצא מכך, שיש להתייחס לעדותה בבית המשפט לעניין האירוע מושא האישום הראשון כעדות כבושה שיש לייחס לה משקל נמוך. ואף זאת השוטר קובי אלדבא רשם מזכר לגבי השיחה שלו עימה ביום 27.04.15 לגבי האירוע מיום 28.02.14 ומפיה נרשם שלא שמעה את המתלוננים מאיימים (ת/7).

41. לסיכום, הנפת הפטיש לעברו של י איננה מותירה מקום לספק שמדובר באירוע מאיים, הכולל בתוכו אלמנט של כוונה לפגוע פיזית בי באמצעות הפטיש ולכן מתקיימים היסוד העובדתי והנפשי של עבירת האיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

42. כעת נותר לדון בטענתו של ע שהנפת הפטיש לעברו של י הייתה מתוך "הגנה עצמית" על גופו של ע מהתנהגותם המאיימת והתוקפנית של המתלוננים. יוזכר, הטענה של "הגנה עצמית" על רכושו של ע (או על רכושו של נ הסבא) מאחר והמתלוננים הם בגדר מסיגי גבול, כבר נדחתה.

43. בפסיקה נקבע כי לטענה של "הגנה עצמית" ישנם שישה תנאים מצטברים (ע"פ 4191/05 אלטנאוז נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] ניתן ביום 25.10.06, פסקה 13 לפסק דינה של כבוד השופטת ארבל):

א. **התנאי הראשון**, הוא תנאי התקיפה שלא כדין.

ב. **התנאי השני**, הוא תנאי הסכנה. תנאי מוקדם למעשה ההתגוננות, הוא קיומה של סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו. על הסכנה להיות מוחשית ולא סכנה שהסתברות התממשותה ערטילאית גרידא.

ג. **התנאי השלישי** הוא תנאי המיידיות. תנאי זה בוחן את עיתוי המעשה על שני היבטיו: על ההגנה להתבצע רק מרגע שהמעשה דרוש באופן מידי על מנת להדוף את התקיפה ועליה להיפסק מרגע שלא נדרש עוד מעשה התגוננות על מנת להדוף את התקיפה.

ד. **התנאי הרביעי** הינו שהאדם שטוען "הגנה עצמית" לא נכנס למצב של התנהגות פסולה.

ה. **התנאי החמישי** הוא תנאי הנחיצות שכולל בתוכו את הנחיצות האיכותית (בפני העושה לא

עמדו אלטרנטיבות אחרות) והן את הנחיצות הכמותית (העושה לא יכול היה לנקוט בכוח מועט יותר).

ו. **התנאי השישי** הוא תנאי הפרופורציה. נדרש יחס ראוי בין הנזק הצפוי מפעולת המגן לנזק הצפוי מהתקיפה.

44. נעמוד על כל אחד מהתנאים בנפרד:

א. התנאי הראשון, תקיפה שלא כדין: באמרת החוץ של ע נאמר שנ הנכד דחף אותו ובעקבות כך התקשר למשטרה (ת/6 ש' 33-19, 44). יצוין תחילה שלא טען שאחז בפטיש עקב הדחיפה. יתר על כן, בעדותו של ע בבית המשפט כלל לא טען שנ הנכד דחף אותו, נהפוך הוא, טען שהמתלוננים ניסו להתקרב אליו, אך בפועל לא תקפו אותו בדרך כלשהי (פרוט' מיום 20.02.18 עמ' 141 ש' 8-18, עמ' 146 ש' 9 עמ' 147 ש' 7, עמ' 150 ש' 27-28). בנסיבות אלה, הנני קובע כממצא עובדתי שנ הנכד כלל לא תקף את ע. כמו כן, ע לא טען שי, שלעברו הונף הפטיש, תקף אותו בדרך כלשהי. על כן, ברור שהתנאי הראשון של "תקיפה שלא כדין" לא מתקיים.

ב. התנאי השני, תנאי הסכנה המוחשית: טענתו המרכזית של ע היא שהוא הרגיש מאוים מנוכחותם של המתלוננים ולכן אחז בפטיש. לטענתו, תחושת הסכנה נבעה מהקללות שהשמיעו כלפיו. עם זאת, יוזכר שהעיד שעמדו במרחק של 20 מטר ממנו ולכן ברור שהתנאי של סכנה מוחשית, על פי גרסתו, איננו מתקיים (פרוט' מיום 20.02.18 עמ' 141, ש' 13 וכן עמ' 149 ש' 16-20).

ג. התנאי השלישי, הוא תנאי המידיות: מאחר וע לא הותקף בדרך כלשהי, לא על ידי י או נ הנכד או י, ברי שלא מתקיים תנאי המידיות. הווה אומר, בעת שע הניף את הפטיש כלפי מעלה לעברו של י, לא נשקפה סכנה מידית לע. על כן, גם התנאי השלישי לא מתקיים.

ד. התנאי הרביעי, הוא שע לא נכנס למצב של התנהגות פסולה: גם תנאי זה לא מתקיים. ע עשה דין לעצמו והרס את החומה ראשונה והקים את החומה השנייה, תוך פגיעה בזכות החזקה של י בכל שטח המוסך מכוח היותו בעלים במשותף יחד עם נ הסבא. ע גם כן התלהם על ידי השמעת קללות כלפי נ הנכד וי בעת שראה אותם נכנס למוסך ואף הניף לעברם פטיש. על כן, גם התנאי הרביעי לא מתקיים.

ה. התנאי החמישי, הוא תנאי הנחיצות: הנפת הפטיש לעברו של י לא הייתה נחוצה כלל, לא כל שכן לאור העובדה שע לא הותקף בשום שלב והעובדה שהיו קללות הדדיות איננה סיבה שיוצרת

"נחיצות" בהנפת פטיש לעברו של י.

ו. התנאי השישי הוא תנאי הפרופורציה: השמעת קללות לעברו של ע, ואף השמעת איומים, כפי טענתו, אינה עילה להנפת פטיש לעבר י מתוך כוונה לחבוט בו עם הפטיש. לכן גם התנאי השישי לא מתקיים.

45. לסיכום, באירוע מושא האישום הראשון לא מתקיים אף אחד מהתנאים המצטברים לקיום הסייג של "הגנה עצמית" ולכן טענה זו נדחתה. לפיכך הנני מרשיע את ע בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ד. האישום השני נגד ע, נ הסבא וס

46. האישום השני הוא אירוע רב משתתפים שבמסגרתו מיוחסות לע, לנ הסבא ולס עבירות שונות בגין מעשי איומים ותקיפה כנגד נ הנכד, י וא. ודוק, לא מדובר בביצוע בצוותא. למעשה, לכל אחד מהנאשמים מיוחסת עבירה שונה כלפי קורבן עבירה אחר. בנסיבות אלה, מן הראוי לפצל את הדיון באישום השני כך שעבירותיו של כל נאשם ידונו בנפרד.

47. את הדיון באישום השני אחלק לארבעה חלקים: ראשית, הסרטונים; שנית, העבירות המיוחסות לע; שלישית, העבירות המיוחסות לנ הסבא; ורביעית, העבירות המיוחסות לס.

1.ד. הסרטונים

48. קיימים שני דיסקים שבכל אחד מהם ישנם סרטונים שמתעדים חלק מצומצם מהאירוע מושא האישום השני. מן הראוי לציין שאין רצף בין הסרטונים ולכן הסרטונים הם בגדר ראייה משלימה להשתלשלות הדברים במוסך ביום 02.03.14 ולא ראייה בלעדית ולכן יש צורך להיזקק גם לעדויות של כל הנוכחים במקום.

49. אין מחלוקת בין העדים השונים, הן מטעם התביעה והן מטעם ההגנה, שביום 02.03.14 נכחו במוסך נ הסבא, ע וס. בהמשך, הגיעו למוסך יחדיו נ הנכד, א וי.

50. מהראיות שהוצגו בפני עולה שיחד עם נ הנכד, א וי הגיע אדם רביעי למוסך בשם יאיר לוי, אך עד זה לא העיד במשפט ולכן המזכר שנרשם על ידי יעקב לגבי דברים שמסר לו אותו יאיר באופן טלפוני הם בגדר עדות שמיעה ולכן אינני נזקק כלל בעת קביעת הממצאים שעובדה למזכר שערך יעקב לגבי אותה שיחה (ת/19). יצוין גם שהיה נוכח במוסך אדם נוסף בשם חליל עיסאווי, שהוא בעל עסק שנמצא

בסמוך למוסך וכן גם עובד מטעמו בשם מוחמד, אך גם שני אלה לא היו עדים במשפט ולכן אינם רלוונטים (ראו מזכרו של יעקב, נ/1).

51. הדיסק הראשון (ת/21) כולל בתוכו שני סרטונים ואשר צולמו על ידי ס מהטלפון הנייד שהיה ברשותה. הדיסק השני (ת/14) כולל בתוכו שלושה סרטונים ואשר צולמו על ידי א מהטלפון הנייד שהיה ברשותו. זהות המצלמים עלתה בבירור מתוך מכלול הראיות שהוצגו בפניי, ולמעשה, אין מחלוקת לגבי זהות המצלמים (ראו את המזכרים של יעקב לגבי קבלת הסרטונים שצולמו על ידי א (ת/16, ת/17 ו-ת/18) וכן דוחות הצפייה שערך יעקב לגבי הסרטונים שצילמה ס (ת/13) והסרטונים שצולמו על ידי א (ת/15).

52. כמו כן, הסרטונים שמופיעים בדיסק הראשון (ת/21) שצולמו על ידי ס מתעדים את האירוע מושא האישום השני בחלקו הראשון ובעוד שהסרטונים שמופיעים בדיסק השני (ת/14) ושצולמו על ידי א מתעדים את האירוע בחלקו השני. התכנים של הסרטונים כפי שיתוארו בהמשך, הם לאחר צפייה בהם.

53. להלן תוכנם של שני הסרטונים שצולמו על ידי ס (ת/21):

א. הסרטון הראשון שנושא כותרת "וידאו 010" (להלן: **סרטון א'**): סרטון זה אורכו כ-3 דקות. ישנם צעקות בין הנוכחים במקום בשל עצם כניסתם של י, נ הנכד וא אל תוך המוסך, כאשר ע, נ הסבא וס נשמעים מביעים את מורת רוחם מעצם כניסתם של הראשונים למוסך. מן הראוי לציין, שאין אינדיקציה לאלימות פיזית כלשהי מטעם מי מהנוכחים כלפי האחר. בסרטון זה רואים את נ הסבא יושב על כיסא.

ב. הסרטון השני שנושא כותרת "וידאו 011" (להלן: **סרטון ב'**): סרטון זה אורכו דקה ו-27 שניות. נ הסבא ממשיך לשבת על הכיסא. בהמשך, שומעים צעקות לעברו כגון "בגיהנום המקום שלך", "למה מי אתה בכלל?" וכן אמירות נוספות כגון "אתה בן אדם אפס". בכל מקרה אין בסרטון אלימות פיזית כלשהי ואף אלה שצעקו לעברו את האמירות שצוינו, נראים עומדים במרחק של מטרים רבים מן הסבא.

54. להלן תוכנם של שלושת הסרטונים שצולמו על ידי א (ת/14):

א. סרטון שהוכתר בדיסק כ "**סרטון 1**" (להלן: **סרטון ג'**): סרטון זה אורכו 23 שניות. כאן רואים את נ הסבא עומד על רגליו ומנופף עם מקל הליכה לעבר אלה שמסביבו במטרה להכות אותם. אלה שמסביבו מן להתרחק ממנו ואף אחד לא נראה תוקף אותו בדרך כלשהי.

ב. סרטון שהוכתר בדיסק "**סרטון 2**" (להלן: **סרטון ד'**): סרטון זה אורכו 35 שניות. כאן רואים

את נ הסבא עומד על רגליו ומנופף עם מקל הליכה לעבר מי שמצלמו. בשלב מסוים המצלמה זזה לכיוון אחר, בעיקר לכיוון התקרה ושאר חלקי המוסך באופן לא יציב. לאחר מכן, המצלמה חוזרת לכיוונו של נ הסבא ורואים אותו יושב על הרצפה והנוכחים צועקים אחד לעבר השני "אל תרים עליו יד" ומישהו עונה "מי הרים עליו יד?" ובהמשך נשמעים צעקות "נפל לבד" וכן "הכול מצולם".

ג. סרטון שהוכתר בדיסק "כסרטון 3" (להלן: סרטון ה'): סרטון זה אורכו דקה ו-29 שניות. כאן רואים את נ הסבא יושב על הרצפה ומקל ההליכה בידו ואומר את המילים "הוא הפיל אותי, הבן זונה הזה". במקביל שומעים את אחד הנוכחים צועק "איזו הצגה, תזמינו לו גם אמבולנס". בהמשך, נ הסבא שוכב על גבו ורואים את ע עומד לידו ומבצע שיחת טלפון מהטלפון הנייד שברשותו.

2.ד. העבירות שמיוחסות לע

55. על פי עובדות האישום השני, ע איים על א, על נ הנכד ועל י בכך שאמר להם שישלח אותם לבית קברות ושירצח אותם. כמו כן, על פי עובדות האישום השני, ע תקף את א בכך שהכה בידו וכתוצאה מכך נפל הטלפון הנייד שהחזיק בידו. לפיכך, יוחסו לע עבירות של תקיפת סתם ואיומים.

56. לגבי עבירת התקיפה, ע הודה באמרת החוץ שלו שנתן לא מכה בידו והעיף לו את הטלפון וזאת בתגובה לכך שלטענתו א עשה מעשה דומה בכך שהעיף את הטלפון מידיה של ס. נביא את הדברים מפי אומרם (ת/10, ש' 20-30):

ש: אתה נתת מכה לא בפלאפון שלו?

ת: כן, אני נתתי לו מכה בפלאפון, כי א העיף לאשתי את הפלאפון.

ש: איך א העיף את הפלאפון מאשתך?

ת: אני לא ראיתי את זה, אבל הוא העיף לה את הטלפון מהיד.

ש: אם לא ראית שא העיף את הפלאפון אז איך אתה אומר שהוא העיף לה את הפלאפון?

ת: תשאל את אשתי.

ש: אני אומר לך שע"פ חומר החקירה אשתך זרקה את הטלפון שהיא החזיקה ביד על י לבוביץ ואתו צילמה ולא א העיף לה אותו מהיד?

ת: זה לא נכון זה שקר.

ש: אז אני מבין ממך שאם א העיף את הפלאפון מאשתך אז גם אתה צריך להעיף את הפלאפון מא?

ת: אני העפתי לו את הטלפון מהיד, כי העפתי לו את הפלאפון מהיד."

57. עינינו הרואות כי ע הודה בחקירתו בכך שנתן לא מכה בידו והעיף לו את הטלפון מידו. למען השלמת התמונה יצוין כי י, נ הנכד וא העידו שע נתן לא מכה בידו והעיף לו את הטלפון שבאמצעותו צילם את הסרטונים ג', ד' ו-ה'. יש לציין שהם טענו שס השליכה את הטלפון שהיה בידה לעבר י וכלל לא קיבלה מכה מא (ראו בעניין זה: עדותו של א בפרוט' מיום 14.03.17 עמ' 46 ש' 16; עדותו של י בפרוט' מיום 14.03.17 עמ' 70 ש' 3; ועדותו של נ הנכד בפרוט' מיום 02.10.17 עמ' 119 ש' 5-6).

58. על כן, ברור שמתקיימת העבירה של תקיפת סתם של ע כנגד א. גם על פי גרסתו של ע, לא מדובר באירוע של הגנה עצמית וגם לא מתקיימים מי מהתנאים של הגנה זו. לגבי הטענה של ס וע שהיא קיבלה מכה בידה מא וכך נשמט הטלפון מידה, עוד אדון בה בנפרד בהמשך.

59. לגבי עבירת האיומים, ע הכחיש באמרת החוץ שלו שאיים ברצח על נ הנכד, על י ועל א (ראו: ת/10, ש' 18-19, 37-38) וגם חזר על הכחשתו זו בעדותו בבית המשפט (פרוט' מיום 20.02.18 עמ' 151 ש' 14-16).

60. י, א ונ הנכד, כולם העידו שע איים עליהם שירצח אותם (ראו בעניין זה את עדות כל אחד מהם בבית המשפט: לעדותו של י, ראו פרוט' מיום 14.03.17 עמ' 69 ש' 31- עמ' 70, ש' 1, עמ' 72, ש' 25-27; לעדותו של א, ראו פרוט' מיום 14.03.17 עמ' 46 ש' 14-15; לעדותו של נ הנכד, ראו פרוט' 02.10.17, עמ' 118 ש' 16-20). יוצא מכך, שעדותו של כל אחד מהם מהווה חיזוק לעדותו של האחר לעצם ביצוע עבירת האיומים על ידי ע.

61. יתר על כן, ההגנה הגישה את אמרת החוץ של נ הנכד (נ/7) על מנת לטעון שקיימות סתירות בין אמרת החוץ לבין עדותו בבית המשפט ומכאן חוסר אמינות עדותו.

62. יוזכר, הלכה פסוקה היא שראייה שמוגשת לתיק בית המשפט איננה נושאת את "תווית מגישה", קרי שניתן לעשות בה שימוש בין לטובתו ובין לרעתו של הצד שהגיש את הראייה (ע"פ 4004/93 יעקובוביץ נ' מדינת ישראל פ"ד נ(1) 133, 150 - 152). כמו כן, הלכה פסוקה היא שאמרת חוץ של עד שמוגשת מטעם ההגנה במהלך חקירה נגדית בהליך פלילי היא ראייה קבילה ל-"**לעצם אמירת הדברים**" על ידי אותו עד ויכולה לשמש ככלי משני בידי בית המשפט לצורך בחינת מהימנותו של אותו עד (ע"פ 10121/09 **פלוגי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (3.4.13) פסקאות 20 - 23 לפסק דינה של כבוד

השופטת ארבל).

63. ולענייננו, באמרת החוץ של נ הנכד ישנו תיאור כללי של האירוע מושא האישום השני וישנה התייחסות גם לכך שע אמר לו במפורש שיירצח אותו (נ/7, ש' 17-20). לא התרשמתי שאמרת החוץ של נ הנכד יש בה כדי להצדיק הפחתה ממשקל עדותו בבית המשפט. בפועל, אין סתירות מהותיות בין אמרת החוץ לבין עדותו בבית המשפט. על כן, לדעתי, אמרת החוץ של נ הנכד רק מחזקת את מסקנתי שיש לייחס משקל מלא לעדותו בבית המשפט.

64. יתר על כן, על אף שע הודה בחקירתו במשטרה שנתן מכה בידו של א והעיף לו את הטלפון מידו, בעדותו בבית המשפט הוא הכחיש זאת מכל וכל (פרוט' מיום 20.02.18, עמ' 151 ש' 17-22). מדובר בסתירה מהותית שמפחיתה ממהימנות עדותו של ע באופן כללי ולכן משליכה לשלילה על אמינות טענתו שלא השמיע דברי איום כלפי י, נ הנכד וא שירצח אותם. ואף זאת. באמרת החוץ שלו, ע אישר שיום אחד לפני האירוע מושא האישום השני, אמר לנ הנכד שמקומו בבית הקברות (ת/10, ש' 49-54) וזאת כראיה נוספת שמחזקת את עדותו של נ הנכד שע השמיע כלפיו איום דומה באירוע מושא האישום השני.

65. בנסיבות אלה, הנני קובע שיש לייחס משקל גבוה לעדותם של י, א ונ הנכד שע אכן איים עליהם שירצח אותם ויש לייחס משקל נמוך לעדותו של ע שלא השמיע איום מעין זה. לפיכך, הנני קובע כי המאשימה הוכיחה שע איים עליהם ולכן מרשיעו גם בביצוע עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

3.ד. העבירות המיוחסות לנ הסבא

66. כפי שכבר הוסבר בהרחבה לעיל, נ הנכד, א וי רשאים להגיע למוסך בכל עת על פי ההרשאה שיש להם מי. בנסיבות אלה, נ הסבא אינו רשאי לנסות לסלקם משטח המוסך, וזאת לא כל שכן בעת שמדובר במוסך שיש לנ הסבא בעלות משותפת בו עם י ואשר לא נעשתה בו חלוקה בעין בדרך של פירוק שיתוף. כאמור, לנ הסבא לא עומד אף אחד מהסייגים להגנה על רכוש (הגנה עצמית או צידוק או הגנת בית מגורים, בית עסק ומשק חקלאי) מאחר וי, א ונ הנכד אינם בגדר מסיגי גבול במוסך, ואין נפקא מינה אם נכנסו לחלק שהיה בניהולו של י או לחלק שהיה בניהולו של ע.

67. קיימות ראיות למכביר נגד נ הסבא לכך שביצע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש וכי לא עומדת לו טענה של הגנה עצמית לצורך הגנה על גופו (וזאת להבדיל מהגנה על רכוש). להלן הראיות:

א. ראשית, הסרטונים ג' ו-ד': מתוך צפייה בסרטונים עולה בבירור שנ הסבא הניף את מקל ההליכה שהיה ברשותו לכל עבר במטרה לתקוף את י, א ונ הנכד עם המקל. מהסרטונים עולה שעובר לתקיפתם על ידו, הוא לא הותקף בדרך כלשהי על ידם ולכן אין כל בסיס לטענה של

הגנה עצמית לצורך הגנה על גופו מהם.

ב. שנית, העדויות של י, א ונ הנכד: שלושתם העידו שהותקפו על ידי נ הסבא עם מקל הליכה שהיה ברשותו. יש לציין שלא נמצאו סתירות כלשהן בעדויותיהם. עדותו של כל אחד מהם מהווה חיזוק לעדותו של האחר. י העיד שנ הסבא גרם לו לחבלות שונות על גופו וכי האחרון נפל והחליק מעצמו ושי לא תקף אותו בדרך כלשהיא (פרוט' מיום 14.03.17 עמ' 70 ש' 18-27, עמ' 71 ש' 25-28, עמ' 72 ש' 11-22, עמ' 73 ש' 14-24). כמו כן, א העיד שנ הסבא היכה אותו ואת י עם מקל ההליכה שהיה ברשותו ובהמשך החליק ונפל וכן טען שנגרמו לו סימני חבלה על גופו (פרוט' מיום 14.03.17, עמ' 47 ש' 8- עמ' 48 ש' 3). כמו כן, נ הנכד העיד שנ הסבא היכה אותו ואת א וי עם מקל הליכה שהיה ברשותו ובהמשך החליק ונפל וכי הם לא תקפו אותו בדרך כלשהי (פרוט' מיום 02.10.17, עמ' 119 ש' 13 עד עמ' 120 ש' 1).

ג. שלישית, ההודאה של נ הסבא בעצמו: נ הסבא הודה בחקירתו שתקף את א, י ונ הנכד עם מקל הליכה שהיה ברשותו וזאת מתוך מטרה לסלקם מהמוסך ועקב כך שהרגיש מושפל שקיללו אותו (ת/29, ש' 23-25, 39-41). כידוע, תגובה בדרך של מכות לקללות וצעקות איננה מקימה כהוא זה את הטענה של הגנה עצמית על גופו. נ הסבא אף אישר את התקיפה בעדותו בבית המשפט (פרוט' מיום 24.04.18 עמ' 165 ש' 4-18) על אף שבהמשך הכחיש שהיכה אותם וזאת בניגוד גמור למה שרואים בסרטונים (פרוט' 24.04.18 עמ' 166 ש' 6-10).

ד. רביעית, עדותו של ע: ע העיד שנ הסבא אכן תקף את י, א ונ הנכד עם מקל הליכה שהיה ברשותו וזאת בתגובה לקללות שהשמיעו כלפיו ותוך שהוא מאשר שעובר להכאתם עם מקל ההליכה הם לא תקפו את נ הסבא בדרך כלשהי (ראו אמרות החוץ של ע, ת/9, ש' 13-16; ת/10, ש' 10-12).

ה. חמישית, עדותה של ס: ס אישרה באמרת החוץ שלה שנ הסבא תקף את א עם מקל הליכה שהיה ברשותו וזאת בתגובה לקללות שהושמעו כלפיו ובכל מקרה התקיפה בוצעה מבלי שתהיה תקיפה מטעם י, א או נ הנכד כלפיה, או כלפי ע או כלפי נ הסבא (ת/11, ש' 16-18, ש' 34-56).

68. בנסיבות אלה, הנני מרשיע את נ הסבא בביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש.

4.ד. העבירות המיוחסות לס

69. על פי עובדות האישום השני, ס איימה על א, י ונ הנכד בכך שאמרה להם שתרצח אותם ושתביא להם אנשים וגם תקפה את י בכך שהשליכה לעברו טלפון נייד שפגע בפלג גופו העליון. על כן, יוחסו לס

ביצוע של עבירות איומים ותקיפת סתם.

70. נ הנכד העיד שס אמרה לו, שהיא מכירה משפחה עבריינית משכונת ג'סי כהן בחולון ושהיא תשלח אותם כדי שיטפלו בו ובי ובא (פרוט' מיום 02.10.17 עמ' 120 ש' 2-11). א גם העיד שס אמרה להם שתביא אנשים משכונת ג'סי כהן בחולון כדי שירצחו אותם (פרוט' מיום 14.03.17 עמ' 47 ש' 8-9).

71. כמו כן, י, נ הנכד וא העידו שס רדפה אחרי י והשליכה לעברו את הטלפון הנייד שהיה ברשותה ואשר פגע בפלג גופו העליון (ראו: עדותו של י, פרוט' מיום 14.03.17, עמ' 70 ש' 3-5, 14-15, עמ' 72 ש' 23-24, עמ' 73 ש' 11-1; עדותו של נ הנכד פרוט' מיום 02.10.17 עמ' 120 ש' 2-9; וגם עדותו של א בפרוט' 14.03.17 עמ' 47 ש' 3-9).

72. ע טען בחקירתו במשטרה שס לא איימה על י, נ הנכד וא (ת/10, ש' 58-62) ולטענתו גם לא זרקה את הטלפון הנייד שהיה ברשותה לעברו של י (ת/10, ש' 63-64). דא עקא, באמרת החוץ של ס, היא אישרה שהיא רדפה אחרי י למרות שי לא תקף אותה או את בעלה או את נ הסבא בדרך כלשהי (ת/11, ש' 22-27). ס גם חזרה על כך שרדפה אחרי י בעדותה בבית המשפט (פרוט' מיום 24.04.18, עמ' 174 ש' 12-27).

73. בנסיבות אלה, הנני מעדיף את גרסתם של י, א ונ הנכד על פני עדותם של ס וע, וזאת משני נימוקים עיקריים: ראשית, עדותם של כל אחד מהעדים י, א ונ הנכד מהווה חיזוק לעדותו של האחר ומכאן גם האמינות הגבוהה של עדותו של כל אחד מהם; שנית, העובדה שס רדפה אחרי י מלמדת על התנהגות מפלילה מטעמה המלמדת על כוונתה לתקוף אותו עם הטלפון הנייד שהיה ברשותה על ידי השלכתו לעברו.

74. לפיכך, הנני מרשיע את ס בביצוע עבירת איומים ובביצוע עבירה של תקיפת סתם.

ה. האישום השלישי נגד ע

75. י העיד כדלקמן בנוגע לאירוע מושא האישום השלישי (פרוט' מיום 21.3.17, עמ' 88 ש' 17-עמ' 90 ש' 10; עמ' 100 ש' 23-עמ' 103 ש' 19):

א. ביום 25.06.14, י הגיע למוסך על מנת להציג את המוסך בפני קונה פוטנציאלי שהתעניין ברכישת חלקו של י במוסך. י הגיע למוסך שעתיים לפני השעה שסוכמה עם הקונה הפוטנציאלי על מנת לסדר את המוסך.

- ב. י הגיע למוסך עם נער בן 17 שנים בשם ליאל שמואל (להלן: **ליאל**) על מנת שיעזור לו בסידור וניקיון המוסך לקראת הגעתו של הקונה.
- ג. במוסך היו נ הסבא וע. הברז הראשי (השיבר) של המוסך נמצא בחלק במוסך שבניהולו של ע.
- ד. י ביקש מע שייפתח את הברז הראשי ובתגובה ע החל להכות את י בכך שנתן לו אגרופים לבטן והשכיב אותו לרצפה.
- ה. י עזב את המוסך וניגש לתחנת המשטרה והגיש תלונה נגד ע.
- ו. לאחר מכן, י פנה לבית החולים "אסף הרופא" לצורך קבלת טיפול רפואי.
76. לעומת זאת, ע העיד כדלקמן לגבי האירוע מושא האישום השלישי (פרוט' מיום 20.02.18, עמ' 142 ש' 27- עמ' 144 ש' 17):
- א. באותו היום ע ונ הסבא היו נוכחים במוסך. י הגיע עם בחור נוסף וביקש לנקות את המוסך וביקש מע לפתוח לו את הברז הראשי (השיבר) של המים ואשר נמצא בחלק של המוסך שבניהולו של ע. ע סירב וביקש ממנו לעזוב את המקום וי אכן יצא מהמוסך.
- ב. בסוף יום העבודה, ע סגר את המוסך, יצא ממנו ונסע לדרכו. לאחר פרק זמן קצר, התקשרו אליו מחברת השמירה שמעניקה שירותי אבטחה למוסך ונמסר לו שהייתה פריצה אל תוך המוסך. ע חזר מיד ובהגיעו למוסך, ראה את הפורצים בורחים מהמוסך ואף רדף אחריהם עם רכבו. הוא הצליח להגיע אליהם אך נמנע מלהתעמת עימם פיזית ובחר להגיש נגדם תלונה במשטרה.
- ג. הפורצים גרמו לנזקים רבים במוסך והחשודים שנעצרו על ידי המשטרה היו נ הנכד וא (ראו: פרוטוקול מעצר ימים של שניהם, נ/5). כמו כן, לתמיכה בעדותו של ע לגבי אירוע ההתפרצות למוסך, העיד גם נציג של חברת השמירה, מיכאל מינקין, ושמסר כי בהגיעו למוסך, ראה שניים בורחים ממנו וגם ראה את הנזקים שנגרמו למוסך (פרוט' מיום 22.05.18, עמ' 178 ש' 26- עמ' 179 ש' 19).
77. השוטר יעקב אלדב (להלן: **יעקב**) התקשר רק ביום 23.02.15 לליאל על מנת לזמנו למשטרה למתן עדות, כאשר האירוע מושא האישום השלישי התרחש ב-25.06.14 והתלונה של י נמסרה למשטרה באותו היום. ליאל הודיע לו שיגיע רק לאחר שיקבל אישור לכך מאמו. יעקב ביקש מליאל

למסור לו טלפונית מה התרחש בין י לע ביום 25.06.14 וליאל מסר לו כי ראה את ע נותן מכות לי (ראו מזכר של יעקב, ת/24). בפועל, ליאל, לא הגיע לתחנת המשטרה למסירת עדות וגם לא היה עד במשפט.

78. על פניו, הדברים שמסר ליאל טלפונית ליעקב לפיהם ע היכה את י, הם בגדר עדות שמיעה ולכן אינם קבילים כראייה וברור שאינני מבסס ממצא מרשיע, מכל מין וסוג, כנגד ע על הדברים שליאל מסר ליעקב. עם זאת, יש לבחון את השאלה האם העובדה שהמשטרה לא מיצתה עד תום את האפשרות החקירה של ליאל כעד לאירוע התקיפה, היא בגדר מחדל חקירה שמצדיק לזכות את ע מהאישום השלישי. לדעתי, יש להשיב על שאלה זו בשלילה.

79. כידוע, הטענה לקיומם של מחדלי חקירה מצריכה את בית המשפט לבחון האם אכן התקיימו המחדלים הנטענים והאם מקימים הם חשש כי הגנת הנאשם קופחה באופן המקשה עליו להתמודד עם חומר הראיות נגדו והאם מדובר בפגמים חמורים היוצרים לשורשו של עניין (ע"פ 6922/08 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 01.02.10) פסקה 31 לפסק דינה של כבוד השופטת ארבל).

80. במקרה שבפניי, לא התרשמתי שאי עיכובו של ליאל לתחנת המשטרה על מנת לגבות ממנו עדות בצורה סדורה, קיפחה את הגנתו של הנאשם בדרך כלשהי לגבי אירוע התקיפה מושא האישום השלישי. הנאשם אמר באמרת החוץ שלו בעת שנחקר לגבי האישום השלישי שליאל הוא אדם שקשור לי ולכן טבעי שיעיד לטובת י ולרעתו של ע (ת/23, ש' 22-20). במילים אחרות, הנחת היסוד של ע היא שלא מדובר בעד שיעיד לטובתו ולכן ברור שע לא יכול לטעון שאי גביית הודעה כתובה מליאל בצורה סדורה על ידי המשטרה פגעה בהגנתו לגבי האישום השלישי.

81. יתר על כן, הנני קובע כממצא עובדתי שיש להעדיף את גרסתו של י על פני גרסתו של ע לגבי השתלשלות הדברים באירוע מושא האישום השלישי וזאת בשל כך שעדותו של י נתמכת בשלושה מקורות של חיזוק:

א. החיזוק הראשון, המידיות בהגשת התלונה: י הגיש את תלונתו למשטרה מיד לאחר שהסתיים אירוע התקיפה מושא האישום השלישי. י בחר ללכת תחילה למשטרה ורק לאחר מכן פנה לבית החולים. הלכה פסוקה היא שהגשת תלונה במשטרה על ידי קורבן עבירה מיד לאחר שמתרחש אירוע עברייני פוגעני כנגדו, מהווה ראיה המחזקת את עדותו (ע"פ 7063/14 רבאיעה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 19.11.15) פסק 12 לפסק דינה של כבוד השופטת חיות; ע"פ 2921/13 רייטבורג נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 01.01.15) פסקה 62(א) לפסק דינו של כבוד השופט שוהם).

ב. החיזוק השני, קיומה של תעודה רפואית: י פנה לבית המחולים "אסף הרופא" באותו היום,

25.06.14, לקבלת טיפול רפואי. בתעודה הרפואית (ת/28) נרשם שמדובר באירוע תקיפה (assault) ושיש על הצד השמאלי של חזהו סימני חבלה ((contusion of LT chest wall). הלכה פסוקה היא שסימני אלימות על קורבן עבירת אלימות, לא כל שכן כאשר יש תיעוד רפואי לכך, יכולים לשמש חיזוק לעדות של הקורבן (ע"פ 6164/10 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 20.02.12) פסקה 20 לפסק דינו של הכבוד השופט עמית; בש"פ 10194/03 קריאף נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 20.11.03) פסקה 5 להחלטתה של כבוד השופטת פורקצ'יה).

ג. החיזוק השלישי, אי העדת עד מהותי על ידי ע: י וע ציינו בעדותם בבית המשפט שנ הסבא היה נוכח במוסך בעת קרות האירוע מושא האישום השלישי. כפי שהוסבר בהרחבה לעיל, נ הסבא וע היו חזית אחת נגד י במאבק המשפחתי של כל אחד מהצדדים להשתלט על המוסך ולהדיר את רגליו של הצד היריב ממנו. דא עקא, נ הסבא, על אף שהוא נאשם בהליך הנוכחי יחד עם ע ואף בחר להעיד במשפט, לא התייחס כלל בעדותו לאירוע מושא האישום השלישי. במילים אחרות, שתיקתו של נ הסבא לגבי הדברים שהיה עד להם בנוגע לאישום השלישי, כמוה כמחדל של נאשם באי הבאת עד מהותי או ראייה מרכזית לתמיכה בגרסתו.

בפסיקה נקבע שאם צד להליך נמנע מהבאת ראייה לצורך ביסוס טענה מהותית שיש בפיו (כגון אי הבאת עד או מסמך), בית המשפט יכול לצאת מתוך ההנחה כי אילו הובאה הראיה (או בדוגמא של אי הבאת עד, אילו הובא העד) היתה הראיה תומכת בגרסת הצד שכנגד. כלל ראייתי זה מקובל גם בהליך אזרחי וגם בהליך פלילי (ע"פ 712/94 גאברי נ' מדינת ישראל פ"ד מט(2) 332, 337 (1995) בדברי כב' השופט קדמי; ע"פ 3947/12 סאלח נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (21.1.13) פסקה 37 לפסק דינו של כבוד השופט דנציגר).

ולענייננו, העובדה שנ הסבא לא העיד כלל בבית המשפט לגבי האירוע מושא האישום השלישי לצורך תמיכה בגרסתו של ע לפיה כלל לא תקף את י, אומרת דרשני. למעשה, הדבר יוצר חזקה שבטענה שאילו נ הסבא היה בוחר להעיד במשפט לגבי האירוע מושא האישום השלישי, הוא היה מוסר דברים התומכים בעדותו של י, קרי שי אכן הותקף על ידי ע.

82. על כן, הנני מרשיע את ע באישום השלישי בביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש.

ו. האישום הרביעי נגד ע

83. האישום הרביעי התרחש ביום 26.3.15 ומייחס לע שתי עבירות. ראשית, תקיפתם של נ הנכבד וי במוסך. שנית, שיבוש מהלכי משפט בכך שדרש מהם בתוך תחנת המשטרה שלא להתלונן כנגדו. .

84. ביום 26.03.15 הגיעו למוסך נ הנכבד, י ועוד שניים נוספים בשם גיא פלדון (להלן: **גיא**) ואלירן חיימוב

(להלן: **חיימוב**). גיא וחיימוב לא היו עדים במשפט ולכן מטבע הדברים אינני מייחס כל משקל לדברים שרשם השוטר יעקב מפיהם על פי שיחה טלפונית שקיים עימם, כאשר ממילא דברים אלה הם בגדר עדות שמיעה ולכן ראייה בלתי קבילה (ת/25 ו-ת/26). על כן, בית המשפט נותר רק עם עדותם של נ הנכד וי מצד אחד למול עדותו של ע מצד שני. נ הסבא היה במוסך באותו היום אך כפי שיובהר בהמשך, לא ראה את מה שקרה ביניהם.

85. נ הנכד העיד בתמצית כדלקמן (פרוט' מיום 02.10.2017 עמ' 12 ש'22 עד עמ' 122 ש' 15, עמ' 130 ש' 16- עמ' 132 ש' 22):

א. ביום 26.03.15 נ הנכד הגיע למוסך יחד עם י, גיא וחיימוב. ע התקרב לנ הנכד ודחף אותו עם הראש ונתן לו מכה ביד ובחזה. בתגובה, נ הנכד דחף את ע בחזרה והלך לאחור ואז יצא מהמוסך והתקשר למשטרה.

ב. משנשאל נ הנכד מדוע הגיע למוסך ענה "לא זוכר" (פרוט' מיום 02.10.2017 עמ' 130 ש' 21-29). עם זאת, הבהיר שהגיע למוסך באישורו של י (פרוט' 02.10.2017 עמ' 132 ש' 1-13).

ג. בהמשך, הגיעה משטרה למוסך ועיכבה את י, נ הנכד וע לתחנת המשטרה. בהיותם בתוך התחנה, ע החל לצעוק לעברם שיבטלו את התלונה נגדו. ע המשיך לדרוש מהם שלא להתלונן נגדו וזאת על אף שנתבקש לחדול מכך על ידי השוטר אליאור ניזרי (להלן: **אליאור**).

86. י העיד בתמצית כדלקמן (פרוט' מיום 14.03.17 עמ' 73 ש' 28 - עמ' 74 ש' 18):

א. באותו היום, בעת שע ראה את י ונ הנכד בתוך המוסך, הוא התקרב אליהם בצורה תוקפנית ודחף את נ הנכד והאחרון בתגובה דחף אותו בחזרה. בהמשך, ע ניסה לתפוס את י וי הזיז אותו ממנו.

ב. לטענת י, הוא ונ הנכד ביקשו מע לצאת מהשטח של המוסך שנמצא בצד שבניהולו של י.

ג. בהמשך, בעת שהגיעו לתחנת המשטרה, ע אמר לנ שלא יגיש תלונה נגדו ובתמורה גם ע לא יתלונן כנגדם. בנוסף, ע ביקש מנ הנכד שלא להגיד שע תקף אותו.

87. לעומת זאת, ע העיד כדלקמן (פרוט' מיום 20.02.18, עמ' 144 ש' 23- עמ' 145 ש' 32, עמ' 156 ש' 13- עמ' 158 ש' 29):

א. באותו היום הגיעו למוסך נ הנכד וי ועוד שני בחורים שהמתינו בתוך רכב. לטענת ע, הם נכנסו לחלק של המוסך שבניהולו ולכן פנה אליהם וביקש לדעת למה נכנסו לחלק זה במוסך.

ב. לטענת ע, הוא לא תקף את מי מהם בדרך כלשהי. נהפוך הוא, אחד מהם נתן לו מכה בכתף שלו עם לום ברזל ועד היום הוא מטופל בכתף בגלל אותה מכה (פרוט' 20.02.18 עמ' 157 ש' 5-9).

ג. בתחנת המשטרה, ע הציע לנ הנכד שאף אחד לא יתלונן נגד השני ובדרך זו כל אחד ילך לדרכו.

88. אליאור העיד שבתוך תחנת המשטרה, ע פנה מספר פעמים לנ הנכד ולי וביקש מהם שלא להגיש נגדו תלונה, וזאת על אף פניות חוזרות ונשנות מאליאור שיחדל מלעשות כן (ראו דוח פעולה של אליאור, ת/2 וכן עדותו בבית משפט פרוט' מיום 07.03.2017, עמ' 27 ש' 8- עמ' 28 ש' 8).

89. הנני קובע כממצא עובדתי שיש להעדיף את גרסתם של נ הנכד וי על פני גרסתו של ע לגבי השתלשלות הדברים באירוע מושא האישום הרביעי, וזאת מהטעמים הבאים:

א. ראשית, חיזוק הדדי מעדות של י ונ הנכד: קיימת התאמה בין עדותו של י לבין עדותו של נ הנכד בכך ששניהם טוענים שע התקרב אליהם במוסך בצורה מאיימת ודחף את כל אחד מהם ושביקש מהם שלא להתלונן נגדו במשטרה ושלא לומר שתקף אותם. יוצא מכך, עדותו של כל אחד מהם מהווה חיזוק לעדותו של האחר.

ב. שנית, חוסר אמינות הגרסה של ע שקיבל מכה עם לום ברזל: ע טען באמירת החוץ שלו שקיבל מכה חזקה עם לום ברזל בגבו מנ הנכד (ת/31, ש' 14-21). דא עקא, בבית המשפט טען שקיבל מכה בכתף ואשר ממנה הוא סובל עד היום. בפועל, השוטים שהגיעו למוסך לא מצאו לום ברזל (ראו דו"ח הפעולה של אליאור, ת/1, עמ' 2). בנוסף, ע גם לא הציג אישור רפואי כלשהו לגבי נזק שנגרם לו בגב או בכתף בעקבות המכה שקיבל מנ הנכד עם לום ברזל. אומנם, נ הסבא העיד בבית המשפט וגם בעדותו במשטרה ששמע את ע אומר לו שהוכה בגב עם לום ברזל, אך הבהיר שלא ראה זאת במו עיניו. אם לא די בכך, בעדותו בבית המשפט, נ הסבא ציין תחילה ששמע את ע אומר לו שהוכה עם מברג ולאחר מכן תיקן את עצמו ואמר שמדובר בחתיכת ברזל (ת/30, ש' 10-15 וכן עדותו בבית המשפט בפרוט' 24.04.18 עמ' 168, ש' 16-25).

ג. שלישית, התנהגות מפלילה של ע בתחנת המשטרה: הנני קובע כממצא עובדתי, וזאת לאור הראיות שהובאו לעיל, כי ע אכן צעק לעברם של נ הנכד וי בתוך תחנת המשטרה שלא יתלוננו

נגדו ושלא יגידו שהוא תקף אותם. התנהגות זו מהווה התנהגות מפלילה של ע ואשר מחזקת את הראיות נגדו לעניין עצם ביצוע עבירת התקיפה. הלכה פסוקה היא שהתנהגות מפלילה של נאשם, שאין לה הסבר אמין ומניח את הדעת, די בה כראייה נסיבתית, ועל אחת כמה וכמה כאשר אליה מצטרפות ראיות אחרות, כדי להוות בסיס להרשעה בפלילים (ע"פ 210/81 **עקביוב נ' מדינת ישראל**, פ"ד לו(3) 393, 400 (1982); ע"פ 10221/06 **ג'ורן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 17.01.08) פסקה 21 לפסק דינה של כבוד השופטת ארבל).

90. בנסיבות אלה, הנני קובע שהתוקף הראשון בדרך של דחיפתם של נ הנכד וי היה ע וזאת מבלי שקדמה לדחיפתו אותם התנהגות תוקפנית כלשהי מצדם כלפיו. לפיכך, הנני מרשיע את ע בביצוע עבירת של תקיפת סתם.

91. כעת נותר לדון בשאלה האם התנהגותו של ע בתחנת המשטרה בכך פנה לנ הנכד ולי וביקש שלא יגישו נגדו תלונה ושלא יגידו שתקף אותם, מקיימת את יסודות העבירה של שיבוש מהלכי משפט.

92. סעיף 244 לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"244. העושה דבר בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי או להביא לכדי עיוות דין, בין סיכול הזמנתו של עד, בין בהעלמת ראיות ובין בדרך אחרת, דינו - מאסר שלוש שנים; לעניין זה, "הליך שיפוטי" - לרבות חקירה פלילית והוצאה לפועל של הוראת בית משפט".

93. בפסיקה נקבע כי העבירה של שיבוש מהלכי משפט היא עבירת **התנהגות** אשר אינה דורשת תוצאה של שיבוש בפועל (רע"פ 7153/99 **אלגד נ' מדינת ישראל** פ"ד נה(5) 729, 743 (2001) (להלן: **אלגד**); ע"פ 8721/04 **אוחנה נ' מדינת ישראל** פסקה 21 לפסק דינה של כבוד השופטת פרוקצ'יה (פורסם בנבו), ניתן ביום 17.6.07 (להלן: **אוחנה**); ע"פ 3372/11 **קצב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו) ניתן ביום 10.11.11, פסקה 306 לפסק דינה של כבוד המשנה לנשיא השופטת נאור (להלן: **קצב**)). כמו כן, היסוד העובדתי של העבירה הוא רחב וניתן לבצע את העבירה בכל דרך, במעשה או במחדל, אשר גורמים להפרעה בתקינותו של ההליך השיפוטי. בדרך זו העבירה מעניקה הגנה רחבה לערך המוגן של טוהר ההליך השיפוטי ותקינותו (**אוחנה**, שם). לגבי היסוד הנפשי של עבירה זו, נדרשת קיומה של כוונה מיוחדת לפגיעה בהליך המשפטי. כוונה זו פורשה כשאיפה לפגוע בקיומו של ההליך השיפוטי, שאיפה לפגוע במטרתו או בעצם התנהלותו של ההליך השיפוטי או שאיפה לפגוע במהותו או בתוצאתו של ההליך השיפוטי (**אלגד**, עמ' 744; **קצב**, שם).

94. בע"פ 150/88 לוי נ' מדינת ישראל פ"ד מב(2) 650, 658 (להלן: **לוי**) נאמרו הדברים הבאים:

"עבירת עשיית דבר בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי עומדת על רגליה היא, ולחוד מעצם מניעת או הכשלת הליך שיפוטי, ואין הראשונה תלויה בהשגת השנייה. אין זאת אלא כאשר המדובר הוא בשיבוש מהלכי משפט, שהיא פגיעה באושיות המשפט, ביקש המחוקק לקבוע עבירה כבר על השלב הראשוני או המוקדם של המעשה, בלי להתנות זאת בשיבושם בפועל."

95. בית המשפט העליון חזר על ההלכה הנ"ל שנקבעה בפסק דין **לושי**, גם בפסק דין **קצב** (שם). באשר לרכיב הנסיבתי שביסוד העובדתי של העבירה, המושג "**הליך שיפוטי**" מוגדר אף הוא באופן רחב, ומתפרש לא רק על שלב המשפט גופו, אלא גם על השלב המקדים, שלב החקירה, ועל השלב המאוחר לו, ההוצאה לפועל. כמו כן נפסק כי אין הכרח שההליך השיפוטי יהיה כבר תלוי ועומד בעת ביצוע המעשה, ודי שהנאשם ידע או האמין כי צפוי הליך שיפוטי (**אלגד** עמ' 744; **אוחנה**, שם).

96. במקרה שבפניי, ע הבין היטב שצפויה להתנהל חקירה על ידי המשטרה לגבי האירוע מושא האישום הרביעי. כמו כן, ע ביקש מי ונ הנכד שלא יגישו נגדו תלונה וביקש שלא יגידו שהוא תקף אותם. די בכך על מנת שיתקיים היסוד העובדתי והנפשי של העבירה של שיבוש מהלכי משפט, ואין נפקא מינה שבסופו של יום, נ הנכד וי, הגישו תלונה נגד ע וגם סיפרו שאכן תקף אותם. לפיכך הנני מרשיע את ע בעבירה של שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

ז. סוף דבר

97. לאור כל האמור לעיל הנני מרשיע את הנאשם 1, ע נ, בעבירות הבאות:

א. באישום הראשון בעבירה של איזמים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ב. באישום השני בעבירה של איזמים לפי סעיף 192 לחוק העונשין ובעבירה של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

ג. באישום השלישי בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין.

ד. באישום הרביעי בעבירה של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין ושיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

98. כמו כן, הנני מרשיע את נאשם 2, נ נ, באישום השני, בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין.

99. בנוסף, הנני מרשיע את הנאשמת 3, ס ג, באישום השני, בביצוע עבירה של תקיפת סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין ובעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ט סיוון תשע"ח, 12 יוני 2018, במעמד הצדדים.